

РЕШЕНИЕ

№ 6767

гр. София, 10.12.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 30.11.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Полина Якимова

ЧЛЕНОВЕ: Доброслав Руков
Диляна Николова

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на
прокурора Явор Димитров, като разглежда дело номер **9005** по описа за **2012**
година докладвано от съдия Диляна Николова, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от
Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във вр.чл.63 от Закона за
административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Столична дирекция на вътрешните работи –
отдел „Пътна полиция” срещу Решение от 04.06.2012г. на Софийски районен съд,
Наказателно отделение, 96-ти състав по НАХД № 21312 по описа за 2011г. С
обжалваното решение е отменено Наказателно постановление № 74771/20.07.2011г.
на Началника на АНД, ОПП-СДВР, с което на В. К. Ч., на основание чл.177, ал.1, т.2,
предложение 1-во от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/, е наложено
административно наказание глоба в размер на 300 лева за нарушение на чл.150а, ал.1
ЗДвП.

Недоволен от решението касаторът, чрез юрк.М., го обжалва като неправилно и
незаконосъобразно, тъй като счита, че не е налице разлика в правната квалификация
на нарушението, направена в акта за установяване извършването на
административното нарушение /АУАН/ и издаденото въз основа на него наказателно
постановление. Поддържа, че погрешното изписване в АУАН на цифровия израз на
нарушената правна норма е несъществено нарушение, което е отстранено при
издаването на наказателното постановление и с оглед обстоятелството, че е
установено по безспорен начин извършването на нарушението, самоличността на

нарушителя и неговата вина, в съответствие с разпоредбата на чл.53, ал.2 ЗАНН не е била налице пречка за издаването му. В подкрепа на наведените касационни основания прилага Удостоверение рег.№ Я-22151/04.07.2012г., видно от което В. К. Ч. е придобил правоспособност с Протокол № 5103/16.09.2011г. на РД АА-С., въз основа на което му е издадено СУМПС №[ЕИК]/25.10.2011г. за категории В, М.

Ответникът по касация - В. К. Ч., в проведеното открито съдебно заседание по делото не изразява становище по касационната жалба. Отправя искане до съда да бъде оневинен.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, IX-ти касационен състав, намира касационната жалба за допустима, като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

След като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба, основания, така и тези по чл.218, ал.2 АПК, намира касационната жалба за основателна по следните съображения:

За да постанови обжалваното решение, въззивният съд е обсъдил всички събрани по делото доказателства, относими към настоящия спор, въз основа на които е обосновал правен извод, че АУАН и НП са издадени при нарушаване изискванията на ЗАНН, изразяващи се в посочване за нарушени на различни разпоредби, което нарушение е толкова съществено, че обуславя отмяната на наказателното постановление. За да достигне до тези изводи въззивният съд е установил следната фактическа обстановка:

На 29.06.2011г. около 14.00 часа актосъставителят В., в присъствието на свидетеля В. К., съставил акт на Ч. за това, че последният на същата дата в [населено място], по [улица]управлява лек автомобил марк „Мазда” с ДК [рег.номер на МПС] от [улица], без да притежава съответното свидетелство за управление на МПС. Актът бил предявен на същата дата на ответника, който не написал възражение в него. Въз основа на така съставения акт било издадено обжалваното наказателно постановление.

При така установеното от фактическа страна съдът е обосновал правен извод, че е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, регламентирани в чл.42, т.4 ЗАНН, тъй като липсва единство в описанието на нарушението и обстоятелствата, при които е извършено в АУАН и НП, както и различие в посочването на нарушената с деянието законова разпоредба - в АУАН като нарушена разпоредба е посочен чл.150 ЗДвП, а в наказателното постановление – чл.150а, ал.1 ЗДвП, с което се нарушава правото на защита на наказаното лице като се препятства възможността да организира защитата си в пълен обем.

Тези изводи на районния съд не се споделят от касационната инстанция в настоящия и съдебен състав.

На първо място словесното описание на нарушението, направено в АУАН съответства на това, направено в наказателното постановление.

Посочената за нарушена разпоредба на чл.150 ЗДвП в АУАН гласи, че всяко пътно превозно средство, което участва в движението по пътищата, отворени за обществено ползване, трябва да се управлява от правоспособен водач, освен когато превозното средство е учебно и се управлява от кандидат за придобиване на правоспособност за управление на моторно превозно средство по време на обучението му по реда на наредбата по чл.152, ал.1, т.3 и при провеждането на изпита за придобиване на

правоспособността по реда на наредбата по чл.152, ал.1, т.4. Разпоредбата на чл.150а, ал.1 ЗДвП посочва, че за да управлява моторно превозно средство, водачът трябва да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него превозно средство. Предвид това не може да бъде споделен извода, че посочването на чл.150 ЗДвП в АУАН и чл.150а, ал.1 ЗДвП в наказателното постановление, представлява нарушение от категорията на съществени и обуславящо отмяната на наказателното постановление. Правото на защита на посоченото за нарушител лице, не е нарушено, тъй като то е било в състояние да ангажира адекватно защитата си. Неговата процесуална пасивност навежда на извода за дезинтересираност от процеса и неговия изход.

Независимо от посочения различен цифров израз на нарушените разпоредби в АУАН и наказателното постановление, словесното описание на същите съответства на извършеното деяние.

От събраните по делото доказателства по несъмнен начин се установява извършването на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина. Нарушителят не отрича извършването на нарушението, не оспорва констатациите на административнонаказващия орган. Единственото му оплакване е относно размера на наложеното наказание.

Съгласно разпоредбата на чл.177, ал.1 ЗДвП предвижда административно наказание „глоба” в размер от 100 до 300 лева. Наложения с обжалваното наказателно постановление санкция в максимален размер е с оглед тежестта на извършеното нарушение. Целите на административното наказание са посочени в чл.12 ЗАНН. Предвидените в закона санкции се налагат с цел да се предупреди и превъзпита нарушителя към спазване на установения правен ред и се въздейства възпитателно и предупредително върху останалите граждани. От поведението на нарушителя, вкл. и процесуалното такова, не личи той да съжалява за извършеното от него. Управлението на МПС от неспособен шофьор се характеризира с по-висока степен на обществена опасност, спрямо останалите нарушения, посочени в ал.1 на чл.177 ЗДвП, предвид и което не са налице основания за намаляване размера на наложената глоба. Предвид горното следва да бъде отменено обжалваното решение на районния съд като вместо него бъде постановено друго, с което да бъде потвърдено наказателното постановление.

Водим от горното Административен съд-София-град, IX-ти касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение от 04.06.2012г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 96-ти състав по НАХД № 21312 по описа за 2011г., като вместо това постановява:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 74771/20.07.2011г. на Началника на АНД, ОПП-СДВР, с което на В. К. Ч., на основание чл.177, ал.1, т.2, пр.1-во от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/, е наложено административно наказание глоба в размер на 300 лева за нарушение на чл.150а, ал.1 ЗДвП.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

1.

2.

